

ria com a mínim a 1,90 dòlars USA.

Però el tema del tipus de canvi es torna ben diferent quan tenim en compte les nostres exportacions envers els nostres socis de l'Eurozona, ja que en el seu moment vam fixar el canvi a 166,386 pessetes per euro per sempre i, a més, no podem posar aranzels als productes dels nostres socis (equivaldria a una devaluació), per la qual cosa tot l'ajust recau sobre l'ocupació i els salaris. Per tant, la correspondència a la cessió de sobirania fiscal, monetària i de tipus de canvi, és que els països creditors dins de l'Eurozona tinguin una política fiscal i salarial expansiva, que arrossegui les nostres exportacions i que, a més, comparteixin el finançament de la nostra falta d'estalvi. Però això no està ocorrent i no hi ha res que els obligui a això, excepte advertiments i multes per desequilibris macroeconòmics. En aquest sentit, la recent i suau amonestació del president de la Comissió Europea a Alemanya, pel seu monstruós superàvit comercial, després de les protestes prèvies dels Estats Units i el Fons Monetari Internacional, va donar la impressió d'una farsa patètica.

Hem d'assenyalar sense vacil·lar als economistes de la generació de la Transició, per haver-nos ficat en aquest parany amb una estructura econòmica inadequada, però també a aquells altres que ara, per por, ignorància o simple papanatisme, no fan ni diuen re davant la massacre social que està ocorrent a compte d'una Unió Monetària que, a més, en la seva manera de funcionar actual és un autèntic insult a la intel·ligència per a tota la ciutadania europea afectada, que és molta. ▲

fixar la defensa del medi ambient com a bandera de Barcelona. Només 1,7 milions per a Intervenció Ambiental. CiU ha encarat el preu del transport públic, suprimit línies de busos de barri, retirat el servei de FGC les nits de dissabte, ha fet gratis la zona verda, ha permès una contaminant pista de gel a Plaça de Catalunya... Fins quan el genocidi ambiental a Barcelona?

Per tant, són uns mal pressupostos. Per aquest govern, tot està en venda. Ho van demostrar amb les escoles bressol des de l'inici i han anat seguint aquesta estela. I Esquerra Republicana de Catalunya, amb un pesat company de viatge, ja no sap com sortir a la foto. Si el preu a pagar és una Barcelona més injusta, més pobra, més contaminada... sembla que ja els està bé. ▲

REVISTA DE PREMSA

«Ucraïna, en un moment crucial»

Editorial ('La Vanguardia', 03-12)

► Les grans manifestacions que es registren aquests dies a la capital d'Ucraïna, i que diumenge van arribar a concentrar més de cent mil persones, estan sent instigades pels partits de l'oposició i pels partidaris de l'acostament a la Unió Europea (UE), per pressionar en contra de l'acord d'unió duanera amb Rússia que el president del país, Víktor Ianukóvitch, té previst firmar pròximament. (...) La sortida a l'actual situació de tensió que viu Ucraïna ha de ser pacífica i democràtica, a través d'una negociació entre totes les forces polítiques rellevants.

«Grim i càstig»

J. M. Fonalleras ('El Periódico', 03-12)

► Escolto a la ràdio una enèrgica conversa arran de la posada en llibertat d'assassins, violadors i pederastes, com a conseqüència de l'anul·lació de la doctrina Parot. El jutge Santiago Vidal hi aporta no solament les dosis de saviesa jurídica sinó l'extrema necessitat del sentit comú. Distingeix entre justícia i legalitat, el que hauria de ser i el que s'ha d'aplicar. I, quan algú argumenta la indefensió davant d'hipotètiques conductes futures, es manifesta radicalment en contra de les condemnes que s'acosten al concepte de perpetuïtat i defensa la possibilitat de reinserció, perquè aquesta idea és a l'origen del dret modern (...) tot plegat ha de funcionar com un mecanisme precís perquè s'evitin nous delictes, tot respectant els drets dels delinqüents.

La major causa de l'endarreriment de la Catalunya social ha estat el predomini que les forces conservadores i liberals hi han tingut des dels anys quaranta

VICENÇ NAVARRO
CATEDRÀTIC DE
POLÍTQUES
PÚBLIQUES (UPF)

L'atac a la Catalunya social

Les últimes dades de l'Eurostat, l'agència de recollida de dades de la Unió Europea (UE), mostren un gran deteriorament de la situació social de Catalunya. La taxa d'ocupació de la població és molt més baixa a Catalunya que al grup de països de la UE de similar desenvolupament econòmic al nostre (la UE-15), i això es deu a l'escassa disponibilitat i gran destrucció de llocs de treball que caracteritzen l'espectacular deteriorament del mercat de treball. Això també explica l'elevadíssima desocupació (especialment entre els joves), una de les més altes de la UE-15, una situació que no canvia. El percentatge de persones que estan aturades durant més d'un any és gairebé tres vegades més elevat a Catalunya que a la UE-15. Catalunya és també un dels països de la UE-15 amb major precarietat entre els treballadors. És més, i en contra de l'opinió dels economistes ultraliberals que tenen gran visibilitat als mitjans d'informació, incloent TV3, Catalunya és un dels països amb major flexibilitat laboral, com ho mostra el fet que sigui un dels que té un dels percentatges més baixos de treballadors amb contracte fix. I també un dels que té salaris més baixos (i que han baixat fins i tot més durant els anys de crisi).

Una situació igualment preocupant apareix quant a la despesa pública social (que finança la sanitat pública, l'educació pública, els serveis socials públics, les escoles bressol públiques, els serveis de dependència públics, l'habitatge social i un llarg etcètera). Catalunya és un dels països amb la despesa pública social per habitant més baixa de la UE-15, i això malgrat que és un dels països més rics de la UE-15 (el seu PIB per càpita és el 110% del de la mitjana de la UE-15). Aquesta menor despesa pública no es deu al fet que Catalunya tingui menys necessitats. Ans al contrari. En educació, per exemple, el percentatge de la població de 20 a 64 anys que ha aconseguit almenys l'ensenyament secundari és dels més baixos de la UE-15. Una cosa semblant ocorre a la sanitat pública, una de les sanitats europees amb menor despesa pública sanitària per habitant.

I en contra del que la saviesa conven-

cional mediàtica i política promou a Catalunya, la major causa d'aquest deteriorament de la Catalunya social no es deu a l'anomenat «espoli d'una nació (Catalunya) per part d'una altra (Espanya)» –que existeix, encara que és menor del que es creu, com he documentat als meus treballs–, sinó a l'«espoli d'una classe (les classes populars) per una minoria (que viu a Catalunya i és catalana)». Les lleis que han causat aquest deteriorament de la situació social de Catalunya, perjudicant les classes populars (amb les successives reformes laborals i les retallades socials), les han aprovat partits polítics catalans a les Corts espanyoles, que sistemàticament han afavorit una minoria a costa de la majoria de la població. I alguns d'ells (representants de les minories) han promès, com va ocórrer fa uns dies, al món empresarial que quan aconseguixin la independència abaixaran els seus impostos, mentre que alguns dels gurus ultraliberals independentistes que apareixen a TV3 són coneguts defensors de la total privatització de les pensions públiques.

La major causa de l'endarreriment his-

Catalunya és un dels països amb la despesa pública social per habitant més baixa de la UE-15, i això no es deu al fet que tingui menys necessitats

tòric de la Catalunya social és l'enorme domini que les forces conservadores i liberals (en aliança amb les forces polítiques de la mateixa sensibilitat política existents a l'Estat espanyol) han tingut en la vida política i mediàtica de Catalunya des dels anys quaranta, tant durant la dictadura com durant el període democràtic. No és per casualitat que els països que estan també a la cua de la UE-15, que són Grècia i Portugal, hagin estat països que han tingut dictadures ultraconservadores substituïdes per democràcies molt limitades, altament influenciades per interessos econòmics i financers que han configurat les seves polítiques públiques. Parlar només de nació sense parlar de classe és insuficient per entendre el problema social de Catalunya. Aquesta és la realitat ignorada, quan no ocultada, en els majors mitjans d'informació i persuasió a Catalunya. ▲